

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (apellatsioonikoda)
29. november 2011

Kohtuasi T-10/11 P

Gerhard Birkhoff
versus
Euroopa Komisjon

Apellatsioonkaebus — Avalik teenistus — Ametnikud — Peretoetused — Ülalpeetava lapse toetus — Laps, kes invaliidsuse tõttu ei suuda endale elatist teenida — Toetuse maksmise jätkamisest keeldumine

Ese: Apellatsioonkaebus Euroopa Liidu Avaliku Teenistuse Kohtu (teine koda) 27. oktoobri 2010. aasta otsuse peale kohtuasjas F-60/09: Birkhoff *vs.* komisjon (kohtulahendite kogumikus veel avaldamata) selle kohtuotsuse tühistamiseks.

Otsus: Tühistada Euroopa Liidu Avaliku Teenistuse Kohtu (teine koda) 27. oktoobri 2010. aasta otsus kohtuasjas F-60/09: Birkhoff *vs.* komisjon (kohtulahendite kogumikus veel avaldamata). Saata kohtuasi lahendamiseks Avaliku Teenistuse Kohtule. Kohtukulude kandmine otsustatakse edaspidi.

Kokkuvõte

1. Ametnikud — Töötasu — Peretoetused — Ülalpeetava lapse toetus — Õigus maksmise jätkamisele vanusest sõltumata, kui laps ei suuda endale elatist teenida (Personalieeskirjad, VII lisa artikli 2 lõige 5)

2. Ametnikud — Töötasu — Peretoetused — Ülalpeetava lapse toetus — Õigus maksmise jätkamisele vanusest sõltumata, kui laps ei suuda endale elatist teenida (Personalieeskirjad, VII lisa artikli 2 lõige 5)

1. Personalieeskirjade VII lisa artikli 2 lõike 5 kohaselt jätkatakse ülalpeetava lapse toetuse maksmist vanusest sõltumata lapse puhul, kes raske haiguse või invaliidsuse tõttu ei suuda endale elatist teenida.

Mõiste, et haige või invaliidist laps „ei suuda endale elatist teenida”, nõuab iga üksiku juhtumi eriasjaolude arvestamist.

Just selle arutluskäigu loogilise jätkuna, mis nõuab sotsiaalsetel eesmärkidel iga üksiku juhtumi juriidiliste ja faktiliste eriasjaolude arvessevõtmist selleks, et teha kindlaks tulude summa, mis puudega isikul on oma vajaduste rahuldamiseks asjaomase sätte tähenduses, tuleb võtta arvesse selle isiku netotulu kõikide riiklike lõivude, maksude ja tasude järel, mitte tema brutotulu.

Esiteks on ainuüksi netotulu see, mis isikul tegelikult on oma igapäevaste vajaduste rahuldamiseks ning selliste tavapärase kulutuste nagu toidu, riiete, eluaseme, mööbli, majapidamise, kütte jne eest tasumiseks.

Teiseks, võttes arvesse võrdse kohtlemise põhimõtet – mis nõuab, et erinevaid olukordi ei koheldaks sarnaselt, välja arvatud juhul, kui niisugune kohtlemine on objektiivselt põhjendatud –, ei saa eitada, et puudega isik, kelle brutotulust tehakse igasuguseid väga suuri mahaarvamisi ning kelle netotulu on seega suhteliselt väike, on faktiliselt erinevas olukorras võrreldes puudega isikuga, kellel on sama brutotulu, kuid kelle tulust tehtavad mahaarvamised, ükskõik millised need ka ei oleks, on väga palju väiksemad, ning kellel seetõttu on suhteliselt suur netotulu. Võttes arvesse eespool nimetatud sotsiaalset eesmärki, ei ole kuidagi õigustatud nende kahe olukorra võrdne kohtlemine sellel ettekäändel, et need kaks brutotulu on sama suured, samas kui tegelikult igapäevaelu vajaduste rahuldamiseks olemasolev tulu on oluliselt erineva suurusega. Pädev asutus peab aga analüüsima iga üksikjuhtumi õiguslikke ja faktilisi eriasjaolusid selleks, et teha kindlaks, kas asjaomane puudega isik ei ole tegelikult suuteline endale elatist teenima personalieeskirjade nimetatud sätte tähenduses.

Kolmandaks, asjaomasele isikule tegelikult kasutada oleva netotulu arvessevõtmine on kooskõlas asjaoluga, et tema sissetulekust tuleb samuti maha arvata need kulutused, mida ta peab oma invaliidsuse tõttu tegelikult tegema.

Kuigi on tõsi, et Euroopa Liidu õiguse sätteid, mis annavad õiguse rahalistele toetustele, tuleb tõlgendada kitsalt, tuleneb eeltoodust kaalutustest, et ainult tõlgendus, mis võtab arvesse haigestunud või invaliidistunud lapse kasutuses tegelikult olevat netotulu, on kooskõlas sotsiaalse eesmärgiga, mida taotleb personalieeskirjade VII lisa artikli 2 lõikes 5 ettenähtud toetuse maksmine lapsele, kui ta ei suuda endale elatist teenida.

(vt punktid 28, 34, 37–40 ja 50)

Viited:

Euroopa Kohus: 3. mai 2007, kohtuasi C-303/05: *Advocaten voor de Wereld* (EKL 2007, lk I-3633, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika).

Üldkohus: 30. november 1994, kohtuasi T-498/93: *Dornonville de la Cour vs. komisjon* (EKL AT 1994, lk I-A-257 ja II-813, punkt 39).

2. Ülalpeetava lapse toetus on kantud sotsiaalsest eesmärgist, mida põhjendavad kulud lapse olemasolu ja tema ülalpidamisega seotud tegelike ja kindlate vajaduste tarbeks, mille tõttu peab pädev asutus igal üksikul juhtumil kontrollima, kas selline sotsiaalne eesmärk on täidetud, ning tegema kõiki asjaga seotud asjaolusid arvesse võttes kindlaks, kas asjaomane laps on raske haiguse või invaliiduse tõttu suuteline endale elatist teenima.

Sellest lähtudes ei vabasta see, et institutsioon on personalieeskirjade VII lisa artikli 2 lõike 5 tõlgendamiseks sõnastanud objektiivse kriteeriumi, ükskõik milline ei oleks ka selle kriteeriumi sisu, kohustusest analüüsida iga üksikjuhtumi eriasjaolusid.

Selleks et võtta arvesse puudega isiku olukorra õiguslikke ja faktilisi erisusi, tuleb selle isiku sissetulekust maha arvata kõik kulutused, mida ta peab oma invaliidsuse tõttu tegema. Just niiviisi vähenenud tulu tuleb võtta arvesse selleks, et analüüsida, kas puudega isik ei suuda endale elatist teenida personalieeskirjade VII lisa artikli 2 lõike 5 tähenduses.

Puudega inimese heaks võetud meede ei ole eesmärk omaette, vaid võrdse kohtlemise tagamisele suunatud meede, nii et selline meede on lubatud vaid juhul, kui selle eesmärk on tagada võrdne kohtlemine sarnases olukorras oleva puudeta inimesega. Sellisel juhul kohustab võrdse kohtlemise põhimõtte administratsiooni võtma arvesse ainult kulutusi, mis konkreetselt tulenevad asjaomase lapse invaliidsusest, selleks et neid rahalises mõttes samastada muidu samas olukorras oleva puudeta isikuga.

Selles tähenduses ei ole fakti- või õigusvea ega ilmse hindamisveaga tegemist osalise mahaarvamise puhul kaupade ja teenuste osas, mida suures osas kasutavad kõik isikud, mitte ainult puudega isikud.

(vt punktid 30, 32, 36, 57, 59 ja 60)

Viide:

Üldkohus: 21. oktoober 2003, kohtuasi T-302/01: Birkhoff vs. komisjon (EKL AT 2003, lk I-A-245 ja II-1185, punktid 39, 40 ja 44).